

Мій Шевченко

*Хто визволився сам, той вільний буде!*

*Леся Українка*

Змилостилось Небо, що дарувало нам укайданеним цю людину!

Письменник, перекладач, мислитель, живописець, академік гравюри, етнограф, громадський діяч. Обдарованість – казати годі!

Поводився, як вогонь, і запалював думкою кожного. Погляньте тільки на його очі, з портретів крізь століття горять блискавицею!

Чарував повабою і талантами, сипав жартами. Вільним був духом, і тим духом умів визволити розуми українців.

Зберігши спогади діда про козацтво, спромігся так вилити їх у слово, як жоден до того й після. Моторошно стає від рядків «Гайдамаки»; звідкіль лютує в мені історична пам'ять. І щемить в грудях, коли розглядаю «Катерину». Так, це моя батьківщина. Прекрасна, хоч погноблена. Чому роки минають, а вона все залишається, мов на пророчому полотні?!

Сміливець! Коли сучасники підлабузницькі мовчали або догоджали государю, сам осудив злочинства Петра і Єкатеріни. Натомість вкрай позитивно оцінив Мазепу.

Вклоняюся вам, Тарасе Григоровичу!

Стати символом може лише сильний.

Як немає для митця другого Дніпра, так іншого Шевченка не треба. Його діло квітне! Є і буде вічно!

Хто він для мене?

Батько (чи смію назватися дочкою, але відчуваю, як в мені клекотить його кров) з дужою рукою-захисницею, суворий та люблячий.

І небайдужий учитель, хто вказує на минулі помилки, застерігає, радить, наставляє на вірну працю.

Провидець долі України. Він перший дав заповідь, єдину: борітеся — поборете! Вірний Богові та людям, заполіг служити рідному краю, позаяк за цим є правда, воля і слава! Певно, наше спасіння.

Воїн і покровитель, бо саме його ім'я дає наснаги в боротьбі з ворогами (тремтять від нього, бідолашні), впотужнює, робить непереможними в лихі часи, запеклими, а, як знаємо, «вогонь запеклих не пече»!

І зараз гортаю сторінки бездонних поезій – мене поглинає невідома сила. Читаю і плачу. Регочу. Оживаю.

За мовою, відвертою, простою, наче якісь коди, вишивані хрестиком, що збуджують національну свідомість, придушену, та незламну. І водночас горнуть до себе малу мене, наспівуючи: «Не бійся, дитино!».

\*\*\*

*Бували війни й військовій свари...*

*Минуло все, та не пропало,*

*Остались шашелі: гризуть,*

*Жеруть і тлять старого дуба...*

*А од коріння тихо, любо*

*Зелені парості ростуть.*

*І виростуть...*